

**GRATIAS
AGIT
MMXV**

GRATIAS AGIT MMXV

CENA MINISTRA
ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

SEZNAM LAUREÁTŮ
LIST OF LAUREATES

JACEK BALUCH

POLSKO / POLAND

DOLORES LJILJANA BAŤA ARAMBAŠIĆ

BRAZÍLIE / BRAZIL

YEHUDA BAUER

IZRAEL / ISRAEL

IVANA & JAN BENDOVI

ČESKÁ REPUBLIKA, KANADA, ČÍNA
/ CZECH REPUBLIC, CANADA, CHINA

JOSEPH CZERNIN IN MEMORIAM

VELKÁ BRITÁNIE / GREAT BRITAIN

VJENCESLAV HEROUT

CHORVATSKO / CROATIA

JAROMÍR JÁGR

ČESKÁ REPUBLIKA / CZECH REPUBLIC

KRISTINA JUROSZ-LANDOVÁ

NĚMECKO / GERMANY

JĀNIS KRASTIŅŠ

LOTYŠSKO / LATVIA

JÓN ÓLAFSSON

ISLAND / ICELAND

ILSE REINER-EICHNEROVÁ

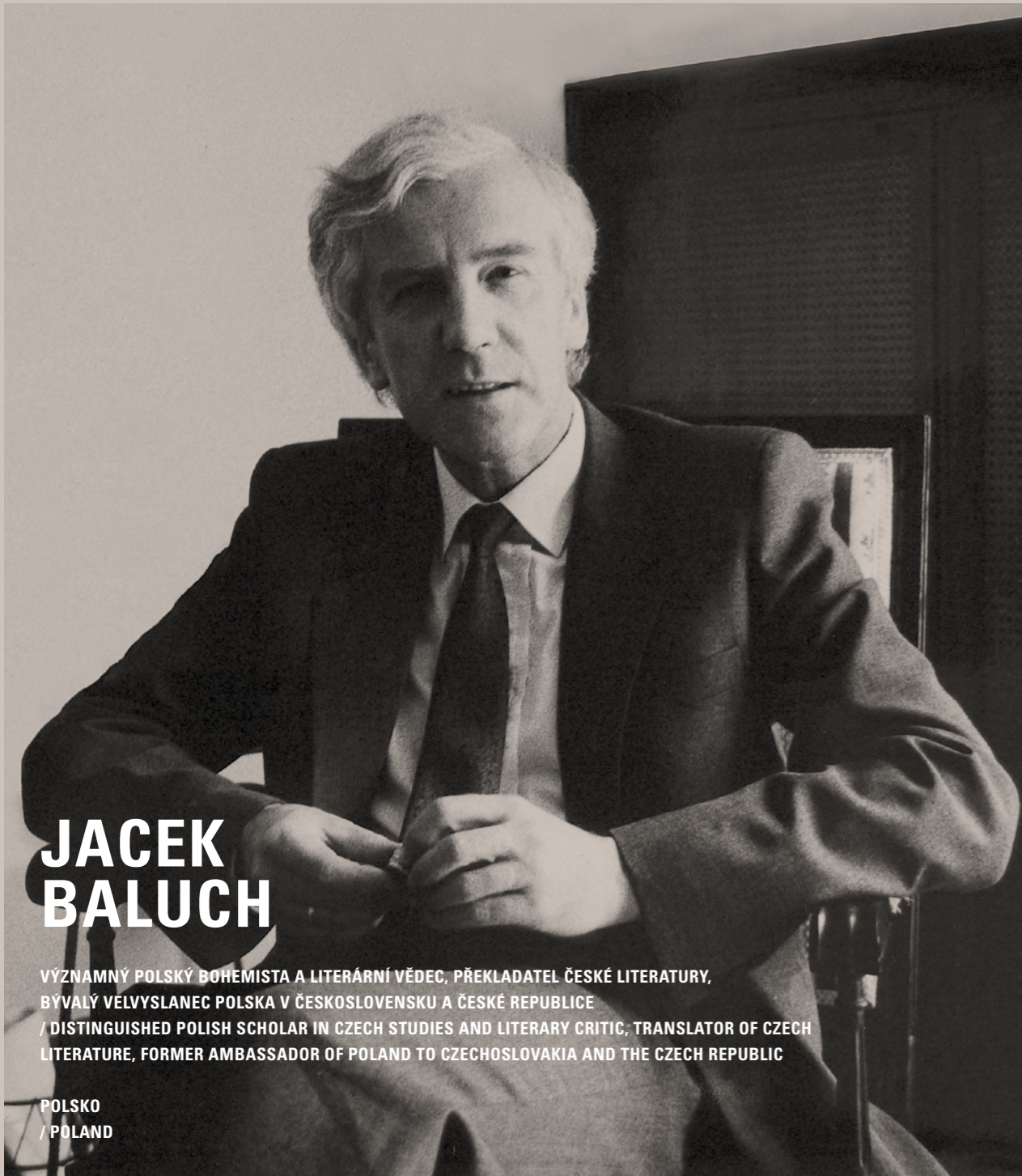
USA

LÍDA SANDERA

USA

MICHAL WITTMANN

LUCEMBURSKO / LUXEMBOURG

JACEK BALUCH

VÝZNAMNÝ POLSKÝ BOHEMISTA A LITERÁRNÍ VĚDEC, PŘEKLADATEL ČESKÉ LITERATURY,
BÝVALÝ VELVYSLANEC POLSKA V ČESKOSLOVENSKU A ČESKÉ REPUBLICE
/ DISTINGUISHED POLISH SCHOLAR IN CZECH STUDIES AND LITERARY CRITIC, TRANSLATOR OF CZECH
LITERATURE, FORMER AMBASSADOR OF POLAND TO CZECHOSLOVAKIA AND THE CZECH REPUBLIC

POLSKO
/ POLAND

Jacek Baluch se narodil v polském Krakově. Je profesorem humanitních věd, významným polským literárním vědcem a bohemistou, překladatelem české literatury. V době komunistického režimu působil v nezávislém odborovém hnutí Solidarita, během výjimečného stavu vyhlášeného generálem Jaruzelským byl internován. V letech 1990 až 1995 byl prvním mimořádným a zplnomocněným velvyslancem Polské republiky po Sametové revoluci v Československu a poté v České republice.

Slovanskou a polskou filologii studoval na Jagellonské univerzitě v Krakově a na Univerzitě Karlově (na UK v letech 1960-1961). Poté studoval jako doktorand v Ústavu české literatury Československé akademie věd. V roce 1968 se stal doktorem humanitních věd. V roce 1982 se stal habilitovaným doktorem slovanských literatur a v roce 1989 docentem. V roce 1995 získal vědecký titul mimořádného profesora a v roce 2008 vědecký titul profesora humanitních věd.

V letech 1962 až 1989 pracoval jako odborný asistent a poté jako docent na Filozofické fakultě Jagellonské univerzity. V letech 1973 až 1974 pracoval jako lektor českého a polského jazyka na Univerzitě v německém Würzburgu. V roce 1991 rovněž přednášel na Univerzitě Karlově. Vedl také Institut slovanské filologie Jagellonské univerzity a rovněž Katedru české a lužické filologie v tomto institutu. Byl rovněž profesorem v Institutu polské filologie na Katedře slavistiky Opolské univerzity.

Je členem českého a polského PEN-Clubu. Specializuje se na českou literaturu 20. století, teorii literatury, teorii překladu a versifikace. Věnoval se také publicistice o české kultuře, o české a slovenské politice, o Střední Evropě a překládal z češtiny do polštiny. Za zmínku stojí především tato díla: Jaroslav Hašek – Politické a sociální dějiny strany mírného pokroku v mezích zákona, Jan Patočka – Co jsou Češi?, Ladislav Klíma – Utrpení knížete Sternenhocha, Dřevo sa listiem odievá – Staročeská milostná poezie. Velkou část jeho překladatelské činnosti tvoří překlady prací tematicky zaměřených na teorii literatury či metodologii literární vědy, především Jana Mukařovského, Felixe Vodičky a dalších českých, slovenských, ale i ruských autorů.

Ve své práci se profesor Jacek Baluch věnuje především české literatuře 20. století, je autorem knih Język krytyczny F. X. Śaldy (Kritický jazyk F. X. Šaldy), Kain według Hrabala (Kain podle Hrabala, překlad do češtiny s úvodem Milana Jankoviče). Významná je také jeho editorská činnost: Hrabal, Kundera, Havel. Czeski esej współczesny (Hrabal, Kundera, Havel. Česká současná eseje), František Halas, Wybór poezji (Výbor poezie) nebo Czescy symboliści, dekadenci i anarchiści przełomu XIX i XX wieku (Čeští symbolisté, dekadenci a anarchisté přelomu 19. a 20. století), Cantilena inhonesta (Česko-slezská sprostá píseň).

V 80. letech působil v Nezávislém odborovém sdružení Solidarita, v letech 1980–1981 byl členem její organizace na Jagellonské univerzitě. Od 31. prosince 1981 do 7. dubna 1982 byl internován v táboře pro zadržené členy opozice během výjimečného stavu. Profesor Baluch je také spoluautorem jedné z nejpobulárnějších písní období výjimečného stavu „Zielona WRON-a“ (pozn. „Zelená vrána“, WRON je zkratka slov Vojenská rada národní záchrany – Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego, což byl vojenský orgán, v jehož čele stál během výjimečného stavu gen. Jaruzelski). V období od 11. dubna 1990 do 15. srpna 1995 působil jako mimořádný a zplnomocněný velvyslanec Polské republiky v Československu a poté v České republice.

Profesor Jacek Baluch je v současnosti II. místopředsedou polské Programové rady Česko – polského fóra, spoluzakladatelem a předsedou Polsko-české vědecké společnosti (Vratislav).

Profesor Jacek Baluch je nositelem několika vyznamenání, mimo jiné polského Kavalířského (2001) a Důstojnického kříže Řádu obnovy Polska (2014), za zásluhy pro Českou republiku Medaile Za zásluhy prvního stupně (1997) z rukou Václava Havla, slovenského Řádu bílého dvojkříže třetí třídy (1998) a čestné plakety Josefa Dobrovského Akademie věd České republiky (1993).

Jacek Baluch was born in Krakow, Poland. He is a Professor of Humanities, a distinguished academic in the field of literature and Czech studies, and a translator of Czech literature. During the period of communist rule he was active in the independent union movement Solidarity, and was interned during the martial law declared by General Jaruzelski. In the years 1990 to 1995 he was the first accredited ambassador of the Republic of Poland after the Velvet Revolution to Czechoslovakia and then the Czech Republic.

He studied Slavic and Polish philology at the Jagiellonian University in Krakow and at Charles University (in 1960–1961). He then studied as a postgraduate student at the Institute of Czech Literature of the Czechoslovak Academy of Sciences. In 1968 he became a doctor of Humanities. In 1982 he was appointed reader of Slavic literature and in 1989 an associate professor. In 1995 he was awarded the title adjunct professor and in 2008 he received the academic title Professor of Humanities.

In the years 1962 to 1989 he worked as a specialist assistant and then as associate professor at the Faculty of Arts of the Jagiellonian University. In the years 1973 to 1974 he worked as a lecturer of Czech and Polish language at the university in the German town of Würzburg. In 1991 he also lectured at Charles University. He led the Institute of Slavic Philology at the Jagiellonian University and the Department of Czech and Lusatian Philology at the same institute. He was also a professor at the Institute of Polish Philology of the Department of Slavic Studies at the University of Opole.

He is a member of the Czech and Polish PEN-Club. He specialises in Czech literature of the 20th century, literary theory, translation theory and versification. He also writes journalistically on Czech culture, on Czech and Slovak politics, on Central Europe, and he translates from Czech to Polish. Of particular note are the following works: Jaroslav Hašek – “Politické a sociální dějiny strany mírného pokroku v mezích zákona”; Jan Patočka – „Co jsou Češi?”; Ladislav Klíma – „Utrpení knížete Sternenhocha”; „Staročeská milostná poezie” and „Dřevo sa listiem odievá”. A large part of his translation work is focused on the theory of literature and methodology or literary criticism, and in particular works by Jan Mukařovský, Felix Vodička and other Czech, Slovak and even Russian authors.

In his work, Professor Jacek Baluch concentrates primarily on Czech literature of the 20th century, he is author of the books „Język krytyczny F. X. Śaldy”, „Kain według Hrabala” (translated into Czech as „Kain podle Hrabala” with an introduction by Milan Jankovič). His editorial work is also significant: Hrabal, Kundera, Havel. „Czeski esej współczesny”, František Halas, „Wybór poezji” and „Czescy symboliści, dekadenci i anarchiści przełomu XIX i XX wieku”, Cantilena inhonesta. A Czech Silesian vulgar song.

In the 1980s he was active in the independent union movement Solidarity, in the years 1980–1981 he was a member of their organisation at the Jagiellonian University. From 31st December 1981 to 7th April 1982 he was interned at a camp holding members of the opposition during the period of martial law. Professor Baluch is also co-author of one of the most popular songs of the martial law period „Zielona WRON-a” (Ed. „Green Crow”, WRON (crow) is the abbreviation for the Military Council of National Salvation – Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego, which was the military body headed by General Jaruzelski during the martial law period). In the period from 11th April 1990 to 15th August 1995 he was appointed as the authorised Ambassador of the Republic of Poland to Czechoslovakia and then the Czech Republic.

At the current time Professor Jacek Baluch is the 2nd Vice-chairman of the Programme Council of the Czech-Polish Forum, and co-founder and Chairman of the Polish-Czech Academic Association.

Professor Jacek Baluch has received a number of awards, including the Polish Knight's Cross (2001) and Officer's Cross of the Order of Polonia Restituta (2014); for services to the Czech Republic the Medal of Merit First Grade (1997) presented by Václav Havel; the Slovak Order of the White Double Cross third class (1998), and an honorary Josef Dobrovský plaque of the Czech Academy of Sciences (1993).

DOLORES LJILJANA BAŤA ARAMBAŠIĆ

PODPOROVATELKA ČESKO-BRAZILSKÝCH VZTAHŮ V OBLASTI
KULTURY A ŠKOLSTVÍ
/ PROMOTER OF CZECH-BRAZILIAN RELATIONS IN THE FIELDS
OF CULTURE AND EDUCATION

BRAZÍLIE
/ BRAZIL

Dolores Ljiljana Baťa Arambašić se narodila v São Paulu v Brazílii jako dcera Ljubograda Arambašić a Ludmily Amálie Baťové Arambašić a vnučka Jana Antonína Bati, předválečného majitele Baťových závodů ve Zlíně. Do svých 15 let vyrůstala v obcích, které v Brazílii založil její děd: Batatuba a Batayporã. Studovala v São Paulu a na univerzitě v portugalské Coimbre, vystudovala práva na Universidade Mackenzie v Brazílii a kurz rodinného práva na Pontificia Universita Urbaniana v Římě.

Od mládí se zajímala o divadlo, umění, hudbu, literaturu a poezii. Mluví plynule portugalsky, česky, anglicky a srbsky. Díky svým kořenům a podpoře ze strany matky Ludmily Amálie a děda Jana Antonína se ztotožnila s českou kulturou, hudbou, lidovými tanci a literaturou. V roce 1985 se podílela na obrození krajanského spolku v Brazílii. Stála při zrodu Československo-brazílského spolku v São Paulu, kde do roku 1989 působila jako kulturní ředitelka. V roce 1990 spoluzaložila asociaci „Oficina cultural Tcheca e Eslovaca do Brasil“, kterou později přenesla do Batayporã. Cílem spolku je šířit českou kulturu a jazyk v Brazílii.

Začátkem 90. let navázala spolupráci s obcí Lidice nedaleko Rio de Janeiro, která změnila svůj název v roce 1944 na památku českých Lidic. Se svým folklorním souborem se zde po mnoho let účastní mírových slavností. České tance, hudba a gastronomie jsou velmi oceňovány a díky její osobní angažovanosti se z „Festa da Paz“ v brazilských Lidicích stala pravidelná regionální kulturní událost. Vyvrcholením této spolupráce byla návštěva prezidenta ČR Václava Havla v roce 1996. V roce 1998 bylo v Lidicích otevřeno kulturní centrum, nesoucí jméno paní Ludmily Amálie Baťové. Zásluhou paní Baťové se škola J. A. Bati v Batayporã zapojuje do mezinárodní dětské výtvarné soutěže Lidice.

Paní Baťová v současnosti žije v zemi svých předků, v brazilském státě Mato Grosso do Sul, kde ve městech Batayporã a Nova Andradina pokračuje v aktivitách na podporu české kultury. V roce 2005 založila v Batayporã skupinu českých tanců a písní Klenot, jejímž prostřednictvím poznávají místní obyvatelé folklorní tradice zakladatelů města. Paní Baťová má sbírku 25 českých, moravských a slovenských krojů, které jsou používány při slavnostních příležitostech. Taneční soubor Klenot pod jejím vedením obsadil 1. místo 6. ročníku Krajanského folklorního festivalu v Praze v září 2012.

Dolores Baťová, spolu s Evandro Trachtou, vnukem prvního starosty Bataypory Jindřicha Trachty, jsou vůdčími představiteli krajanské komunity v Mato Grosso do Sul. Jejich angažovanost přerůstá hranice krajanského spolku a pokračuje v navazování kontaktů mezi místními a českými univerzitami, firmami, radnicemi, mládežnickými organizacemi aj. V nedávné době kupříkladu napomohli natáčení pořadu České televize Šumné stopy. Jejich zásluhou je jméno Baťa a České republiky udržováno ve velké úctě místních obyvatel a autorit.

Paní Baťová je význačným představitelem rozvětvené Baťovy rodiny v Brazílii. Angažovala se ve prospěch soudní rehabilitace Jana Antonína Bati, které dosáhla v roce 2007. Nyní pracuje na vydání paměti svého děda. Je úctyhodné, jakým způsobem si paní Baťová uchovala ryzí a hluboký vztah k české vlasti svých předků, v níž přitom sama nikdy nežila.

Dolores Ljiljana Baťa Arambašić was born in São Paulo in Brazil as the daughter of Ljubograd Arambašić and Ludmila Amálie Baťová Arambašić, and granddaughter of Jan Antonín Baťa, the pre-war owner of the Baťa factories in Zlín. Up to the age of 15 she grew up in towns established by her grandfather in Brazil: Batatuba and Batayporã. She studied in São Paulo and at the University of Coimbra in Portugal; she later studied law at Universidade Mackenzie in Brazil and took a course in family law at Pontificia Universita Urbaniana in Rome.

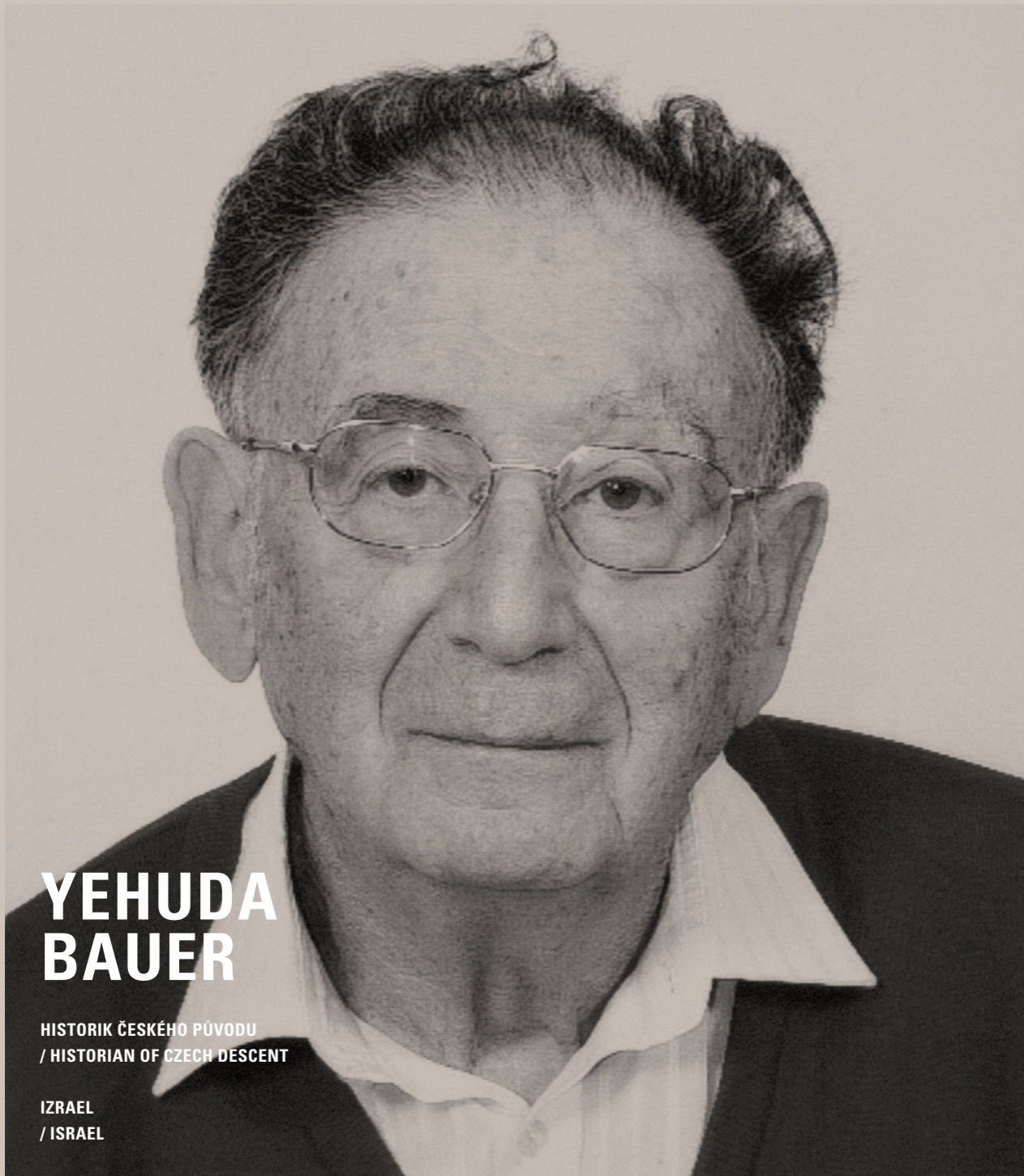
From a young age she has been interested in theatre, art, music, literature and poetry. She speaks fluent Portuguese, Czech, English and Serbian. Thanks to her roots and support from her mother, Ludmila Amálie, and grandfather, Jan Antonín, she identifies with Czech culture, music, folk dances and literature. In 1985 she was involved in the revival of a compatriot association in Brazil. She was a founding member of the Czechoslovak-Brazil Association in São Paulo, where until 1989 she was cultural director. In 1990 she cofounded the association „Oficina cultural Tcheca e Eslovaca do Brasil“, which she later transferred to Batayporã. The aim of the association is the promotion of Czech culture and language in Brazil.

At the start of the 1990s she established cooperation with the town of Lidice near Rio de Janeiro, which changed its name in 1944 in memory of the Czech town of Lidice. With her traditional folk ensemble she participated in peace festivals here for many years. Czech dance, music and cuisine are highly appreciated and thanks to her personal involvement the „Festa da Paz“ in Lidice Brazil became a regular regional cultural event. The highlight of this cooperation was the visit by President of the Czech Republic Václav Havel in 1996. In 1998 a cultural centre was opened in Lidice bearing the name of Ludmila Amálie Baťová. Thanks to Mrs. Baťová, the J. A. Bata school in Batayporã participates in the International Children's Exhibition of Fine Arts Lidice.

Mrs. Baťová currently lives in her native Brazil in the state of Mato Grosso do Sul, where in the towns of Batayporã and Nova Andradina she continues with her activities to support and promote Czech culture. In 2005 she established the ensemble Klenot in Batayporã, dedicated to traditional Czech folk dances and songs, which introduces the local inhabitants to the folklore traditions of the town's founders. Mrs. Baťová has a collection of 25 Czech, Moravian and Slovak traditional costumes, which are used during festivals and celebrations. Under her management, the Klenot dance ensemble finished in 1st place at the 6th annual Compatriotic Festival in Prague in September 2012.

Dolores Baťová together with Evandro Trachta, grandson of the first mayor of Batayporã, Jindřich Trachta, are the leading representatives of the Czech community in Mato Grosso do Sul. Their activities extend beyond the bounds of a compatriot association and continue with the forging of links between local and Czech universities, companies, town halls, youth organisations etc. Recently, for example, they helped in the filming of a programme for Czech Television „Šumné stopy“. Thanks to their efforts the name of Baťa and the Czech Republic are both held in high regard by the local population and authorities.

Mrs. Baťová is a distinguished member of the Brazilian branch of the Baťa family. She has actively campaigned to clear the name of Jan Antonín Baťa, which she achieved in 2007. She is currently working on publishing the memoirs of her grandfather. It is commendable to see how Mrs. Baťová has preserved a genuine and deep relationship with the Czech homeland of her ancestors, a country that she has never herself lived in.

YEHUDA BAUER

HISTORIK ČESKÉHO PŮVODU
/ HISTORIAN OF CZECH DESCENT

IZRAEL
/ ISRAEL

Yehuda Bauer se zásadně zasloužil o zkoumání a připomínku holocaustu, stejně jako o rozvoj dobrých česko-izraelských vztahů. Nedávno se s Yehudou Bauerem při své návštěvě Izraele potkal i pan ministr zahraničních věcí Lubomír Zaorálek a ocenil jeho přínos česko-izraelskému přátelství.

Profesor Bauer je světově uznávaný izraelský historik českého původu, který se specializuje na historii holocaustu, genocidy, antisemitismu a židovského hnutí odporu za holocaustu. Jako emeritní profesor židovských studií působí na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě.

Narodil se 6. dubna 1926 v Praze v česko-německé rodině židovského původu. V den nacistické okupace českých zemí, 15. března 1939, se mu i s rodiči, přesvědčenými sionisty, podařilo uprchnout vlakem do Polska a přes Rumunsko lodí do Palestiny.

Během studia na střední škole se rozhodl pro studium historie. V roce 1946 získal stipendium na univerzitě ve velšském Cardiffu. V době války o nezávislost o dva roky později svá studia přerušil, aby mohl bojovat za nově vzniklý stát Izrael. Svou doktorskou práci na téma britského mandátu v Palestině pak obhájil v roce 1960 již na Hebrejské univerzitě v Jeruzalémě, kde také zahájil svou kariéru vyučujícího. Byl rovněž hostujícím profesorem na Brandeis University, Yale University a Richard Stockton College.

V roce 1998 byl oceněn Izraelskou cenou udělovanou prezidentem a o tři roky později byl zvolen členem Izraelské akademie věd. Je vědeckým poradcem památníku Yad Vashem a Mezinárodní aliance pro připomínání holocaustu (International Holocaust Remembrance Alliance ITF). V rámci Mezinárodního fóra pro prevenci genocidy působí jako poradce vlády Švédského království.

Byl rovněž zakládajícím editorem Journal for Holocaust and Genocide Studies a podílel se na vydání Encyklopedie Holocaustu vydané Yad Vashem v roce 1990. Je dále autorem desítek odborných monografií, z nichž byly do češtiny přeloženy Úvahy o holocaustu (2009). Jako řečník je zván na mezinárodní odborné i politické konference a setkání po celém světě, mj. se takto zúčastnil i mezinárodní Konference k osudu majetku obětí holocaustu, kterou Česká republika v rámci svého předsednictví v Radě EU uspořádala v Praze a Terezíně v roce 2009.

Yehuda Bauer hovoří česky, slovensky, hebrejsky, jidiš, anglicky, francouzsky a polsky.

Yehuda Bauer has played an important role in researching and commemorating the Holocaust, as well as in the developing of good Czech-Israeli relations. Recently the Minister of Foreign affairs, Lubomír Zaorálek, met with Yehuda on a visit to Israel and praised his contribution to Czech-Israeli friendship.

Professor Bauer is an internationally respected Israeli historian of Czech origin who specialises in the history of the Holocaust, genocides, antisemitism and the Jewish resistance during the Holocaust. As Emeritus Professor of Jewish Studies he works at the Hebrew University of Jerusalem.

He was born on 6th April 1926 in Prague into a Czech-German family of Jewish origin. On the day the Nazis occupied the Czech lands, 14th March 1939, he and his parents, confirmed Zionists, managed to flee by train to Poland and then through Romania and on by ship to Palestine.

Whilst still at high school he decided he wanted to study history. In 1946 he received a stipend to study at Cardiff University in Wales. At the time of the War of Independence two years later, he interrupted his studies so he could fight for the newly established state of Israel. When in 1960 he finally defended his doctoral thesis on the theme of the British Mandate in Palestine, it was at the Hebrew University of Jerusalem, where he also started his career in education. He was also a visiting professor at Brandeis University, Yale University and the Richard Stockton College.

In 1998 he was awarded the Israel Prize by the President, and three years later he was elected a member of the Israel Academy of Sciences and Humanities. He is academic adviser to Yad Vashem and to the International Holocaust Remembrance Alliance (IHRA). He is also senior adviser to the Swedish Government on the International Forum on Genocide Prevention.

He was founder and editor of the Journal for Holocaust and Genocide Studies and contributed to the Encyclopaedia of the Holocaust, published by Yad Vashem in 1990. He has authored tens of books, of which his book Rethinking the Holocaust was translated into Czech (Úvahy o holocaustu (2009)). As a speaker he is invited to international conferences and gatherings around the world, including, for example, the Holocaust Era Assets Conference that the Czech Republic organised as part of its Presidency of the EU Council in Prague and Terezín in 2009.

Yehuda Bauer speaks Czech, Slovak, Hebrew, Yiddish, English, French and Polish.

IVANA & JAN BENDOVI

ARCHITEKTI, ZAKLADATELÉ ČESKÉHO A SLOVENSKÉHO KLUBU (SPOLKU PRO ČESKÉ A SLOVENSKÉ KRAJANY) V ŠANGHAJI A V SUZHOU A ČESKO-ČÍNSKÉ PODNIKATELSKÉ RADY / ARCHITECTS, FOUNDERS OF THE CZECH AND SLOVAK CLUB (ASSOCIATION FOR CZECH AND SLOVAK EXPATRIATES) IN SHANGHAI AND IN SUZHOU, AND THE CZECH-CHINESE BUSINESS COUNCIL

ČESKÁ REPUBLIKA, KANÁDA, ČÍNA
/ CZECH REPUBLIC, CANADA, CHINA

Architekti manželé Bendovi dlouhodobě propagují Českou republiku v zahraničí, jak prostřednictvím své profese, tak v médiích díky vystoupením v televizi a rozhlasu, pořádáním přednášek a publikováním článků v odborných i populárních časopisech. Jejich společné odborné portfolio zahrnuje více jak 450 projektů převážně v Číně, z nichž přibližně 40% bylo realizováno.

Po deseti letech praxe v Čechách odešli manželé Bendovi v roce 1987 do Kanady, kde pracovali pro torontské firmy Crang & Boake Architects Inc. a Bregman + Hamann Architects. Proto mají zkušenosti z působení v Evropě, Severní Americe a Asii v oblasti architektury a urbanismu. V roce 2003 založili spolu s několika dalšími partnery firmu Allied Architects International (AAI), která má dnes přibližně 120 zaměstnanců a kde Ivana působila jako viceprezident a vedoucí designu a Jan jako viceprezident zodpovědný za design a výzkum. Po ukončení aktivní činnosti v AAI jsou nyní partnery v butikovém ateliéru Benda Architects. V jejich portfoliu jsou rezidenční komplexy, administrativní budovy, výzkumná centra, nákupní areály jako je areál restaurací a obchodů Li Gong Di v Suzhou nebo i hotely jako například Narada resort na ostrově Hainan nebo Crowne Plaza a Tonino Lamborghini hotel v Suzhou. Kromě toho Bendovi pracovali na řadě urbanistických návrhů, například sekundárního centra Šanghaje pro obyvatele nebo na projektu nové části města Changsha pro sto tisíc obyvatel. Svoje projekty představili veřejnosti v roce 2000 na výstavě nazvané „Příběhy domů a lidí“ v Městské galerii ve Vysokém Mýtě a v prostorách Českého vysokého učení technického v Praze.

Za kreativní a zodpovědný přístup k řešení rozsáhlých a komplikovaných projektů si postupně vydobyli mimořádně dobrou reputaci. Jejich návrhy získaly ocenění v mezinárodních soutěžích. Mezi nejvýznamnější úspěchy, které získali Ivana a Jan Bendovi společně, patří druhá cena ze 403 účastníků v mezinárodní soutěži „The Style For The Year 2001“ pořádané japonskou nadací Shinkenshiku, dále pak druhá cena ze 165 účastníků z celého světa za návrh na rozšíření arboreta pro UC Davis, USA, nebo vítězný návrh pro firmu Crang & Boake v soutěži na olympijský stadion a následně i soutěž na olympijskou vesnici pro chystané OH v Torontu 1996. Ivana a Jan publikují v mnoha českých i zahraničních časopisech. V dobách komunismu pořádali Bendovi ještě v Praze jakousi soukromou domácí „školičku architektury“, kterou prošla celá řada dnes významných českých architektů.

Bendovi jsou zakladateli nevládních a neziskových organizací jako je Český a slovenský klub v Šanghaji a později v Suzhou a Česko-čínská podnikatelská rada s cílem podporovat české podnikatele a obchodníky v Číně. Jan Benda se stal jejím prvním předsedou. Manželé Bendovi spolupracovali na přípravě a natáčení dokumentárního filmu o rodákovi z Banské Bystrice, významném architektovi Ladislavu Hudcovi, který v letech 1918–1947 žil a pracoval v Šanghaji. Pomáhali při interiérových úpravách na Velvyslancetví České republiky v Pekingu a na Generálním konzulátu České republiky v Šanghaji. V roce 2010 pomáhali Bendovi aktivně týmu, který připravoval a provozoval český pavilon na celosvětové výstavě Expo 2010 v Šanghaji. Kromě toho vypracovali koncept „Vancouver Pavillion“ pro stejné Expo 2010. Všechny tyto práce provedli Bendovi bez nároků na honorář.

Wife and husband team Ivana and Jan Benda are architects who have for many years promoted the Czech Republic abroad, through their professional work, and in the media thanks to appearances on television and radio, the organising of lectures, and articles published in professional and popular magazines. Together they have worked on over 450 projects, mostly in China, of which around 40% have been implemented.

After ten years experience in their native country the Bendas moved to Canada in 1987, where they worked for Toronto firms Crang & Boake Architects Inc. and Bregman + Hamann Architects. This means they have gained experience in Europe, North America and Asia in the field of architecture and urban planning. In 2003 they established, together with several other partners, the firm Allied Architects International (AAI), which today has close to 120 employees. Ivana was Vice-president and head of design, and Jan was Vice-president responsible for research and design. After ending their active involvement in AAI they are now partners in the boutique studio Benda Architects. Their portfolio contains residential complexes, office buildings, research centres, shopping complexes, such as the Li Gong Di complex of restaurants and shops in Suzhou, and hotels such as the Narada resort on Hainan island or the Crowne Plaza and Tonino Lamborghini hotel in Suzhou. In addition to this, the Bendas have also worked on urban planning projects such as a secondary centre of Shanghai for residents and a project for a new part of the town of Changsha for one hundred thousand inhabitants. They presented their projects to the public in 2000 in an exhibition titled „Příběhy domů a lidí“ (stories of buildings and people) in the Municipal Gallery in Vysoké Mýto and at the Czech Technical University in Prague.

For their creative and responsible approach to the solution of extensive and complex projects they built up over time an exceptionally good reputation. Their designs have received awards in international competitions. The most significant successes that Ivana and Jan Benda have achieved together include second prize out of 403 participants in the international competition „The Style For The Year 2001“ organised by the Japanese foundation Shinkenshiku, as well as second prize out of 165 participants from across the globe for the design for an extended arboretum for UC Davis, USA, or the winning design for Crang & Boake in the competition for the Olympic stadium and the later competition for the Olympic Village for the planned Olympic Games in Toronto 1996. Ivana and Jan publish widely in Czech and foreign magazines. During communism the Bendas also organised a private „domestic architecture school“ at home in Prague, which many of the currently well-known Czech architects attended.

The Bendas have established non-profit organisations such as the Czech and Slovak Club in Shanghai, and later in Suzhou, and the Czech-Chinese Business Council, with the aim of supporting Czech business people in China. Jan Benda was its first chairman. The Bendas helped in the preparation and filming of a documentary about the native of Banská Bystrica, renowned architect Ladislav Hudec, who in the years 1918–1947 lived and worked in Shanghai. They helped with interior modifications to the Embassy of the Czech Republic in Beijing and at the Consulate General of the Czech Republic in Shanghai. In 2010 the Bendas actively assisted the team that prepared and operated the Czech Pavilion at Expo 2010 in Shanghai. In addition, they also drafted the concept for the „Vancouver Pavilion“, also for Expo 2010. The Bendas undertook this work without any expectation of a fee.

JOSEPH CZERNIN

IN MEMORIAM

POTOMEK ČESKÉHO ŠLECHTICKÉHO RODU, PODPOROVATEL KRAJANŮ VE VELKÉ BRITÁNII
/ DESCENDANT OF A CZECH NOBLE FAMILY, HE SUPPORTED THE CZECH COMMUNITY IN GREAT BRITAIN

VELKÁ BRITÁNIE
/ GREAT BRITAIN

Joseph Czernin byl potomkem jedné z nejstarších a nejznámějších českých šlechtických rodin. Černínský palác, ve kterém dnes sídlí Ministerstvo zahraničních věcí, nechal postavit předek Josepha Czernina, rakouský diplomat Humprecht Jan Černín z Chudenic. Přípravy ke stavbě začaly roku 1666 dle projektu severoitalského architekta Francesca Carattioho. Palác rodina Černínů nevládní od roku 1851, kdy ho prodala armádě. Po vzniku Československa byl palác rekonstruován a začal sloužit ministerstvu.

Joseph Czernin se narodil v Praze. Absolvoval gymnázium na Smíchově. Po maturitě, v období takzvaného Protektorátu, byl totálně nasazen v Německu a v letech 1944–1945 se stal nedobrovolným pracovníkem v německých továrnách na letadla u Mnichova, Berlína a v Alasku. Po válce byl přijat k řádnému studiu na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1947 se vydal do Velké Británie, aby studoval anglický jazyk. Jeho londýnský pobyt měl trvat šest měsíců, avšak po komunistickém puči v Československu v roce 1948 se rozhodl zde zůstat natrvalo. Od počátku spolupracoval s českým jezuitou Janem Langem, který se v té době stal duší české komunity v Londýně a podporoval jej v jeho snahách politických, stejně jako v práci pro společenský a náboženský život Čechů a Slováků ve Velké Británii. Otcí Langovi, Josephu Czerninovi a mnoha dalším, známým či dnes již neznámým dobrovolníkům se podařilo vytvořit v Londýně funkční společenství krajanů, které po šedesát let v hostitelské zemi zásadním způsobem přispělo k zachování vlastního jazyka, kultury a společenského života. Po pádu komunistického režimu v roce 1989 Joseph Czernin s chotí často navštěvoval Československo i Českou republiku. Jeho někdejší Alma Mater – Univerzita Karlova jej poctila udělením doktorátu práv.

Joseph Czernin během dlouhého profesního života, kdy objel dvakrát pracovně zeměkouli a navštívil Japonsko, Austrálii, země Afriky a Ameriky, působil jako ředitel několika investičních a obchodních společností. Byl dlouhodobě činný jako člen představenstva několika dobročinných nadací. Zásadní podíl na práci představenstva londýnského Velehradu měl déle než půl století. Podílel se mj. na obecně prospěšné práci Řádu Maltézských rytířů, nejstaršího rytířského řádu na světě, ve kterém dosáhl hodnosti Bailli a byl nositelem Velkého kříže řádu. Díky své mnohaleté práci se Joseph Czernin v česko-slovenských kruzích v Londýně vždy těšil úctě a uznání v nejvyšší míře. Svou houževnatostí a vysoce profesionálním přístupem k práci trvale a dlouhodobě napomáhal šíření dobrého jména České republiky ve Velké Británii. V české komunitě byl neúnavným propagátorem zachování českého jazyka a české kultury. Celý svůj život zasvětil podpoře společenského a náboženského života českých a slovenských krajanů ve Velké Británii.

Joseph Czernin zemřel dne 13. dubna 2015 po krátké těžké nemoci ve věku 90 let.

Joseph Czernin was born into one of the oldest and most significant Czech noble families. The Czernin Palace, which today houses the Ministry of Foreign Affairs, was built by his ancestor, Austrian diplomat Humprecht Jan Černín of Chudenice. Preparations for the construction started in 1666 following plans drawn by Northern-Italian architect Francesco Caratti. The Czernins haven't owned the palace since 1851, when they sold it to the army. After the establishment of Czechoslovakia the palace was renovated and used as a ministry building.

Joseph Czernin was born in Prague. He attended the grammar school in Smichov. After obtaining his school leaving certificate, during the time of the German occupation, he was pressed into forced labour in Germany, and in the years 1944–1945 he was a forced worker in German aircraft factories in Munich, Berlin and Alsace. After the war he was accepted as a student at the Faculty of Law of Charles University in Prague. In 1947 he travelled to Great Britain to study English language. His stay in London was to have lasted six months, but after the communist coup in Czechoslovakia in 1948 he decided to stay permanently. From the very beginning, he worked with Czech Jesuit Jan Lang, who at that time was the heart and soul of the Czech community in London, and supported him in his political undertakings, as well as in work for the social and religious life of Czechs and Slovaks in London. Father Lang, Joseph Czernin and many other volunteers, some known and some already forgotten, succeeded in creating a functioning expatriate community in London, which after sixty years in the host country has contributed to the preservation of their own language, culture and social life. After the fall of communism in 1989, Joseph Czernin with his wife often visited Czechoslovakia and the Czech Republic. His one-time Alma Mater – Charles University, awarded him an honorary doctorate of law.

During his working life Joseph Czernin travelled twice round the globe visiting Japan, Australia, the countries of Africa and America, and was director of several investment and commercial companies. He was also active as a member of the boards of several charitable foundations. He undertook a substantial portion of the work of the board of directors of Velehrad London for over fifty years. He contributed to the beneficial work of the Order of Maltese Knights, the oldest order of knights in the world, in which he achieved the rank of Bailiff and was bearer of the Grand Cross of the Order. Thanks to his many years of work, Joseph Czernin was always accorded great respect and recognition within the Czech-Slovak community in London. His perseverance and professional approach to work has consistently and over the long-term helped propagate the good name of the Czech Republic in Great Britain. He was tireless in his efforts to preserve the Czech language and culture within the Czech community, and throughout his life he dedicated himself to supporting the social and religious lives of Czech and Slovak expatriates in Great Britain.

Joseph Czernin died on 13th April 2015 after a short illness at the age of 90.

VJENCESLAV HEROUT

HISTORIK, PEDAGOG
/ HISTORIAN, TEACHER

CHORVATSKO
/ CROATIA

Vjenceslav Herout se narodil v Daruvarském Brestově 10. září 1943. První čtyři třídy základní školy ukončil v Malých Zdencích, další čtyři pak v Hrubečném Polí. Po čtyřletém gymnáziu v Daruvaru absolvoval dvouleté studium na Pedagogické akademii v Pakraci; poté pracoval na obvodní základní škole v Ivanově Sele. Paralelně ukončil dálkové studium historie na Filozofické fakultě v Záhřebu.

Po odchodu z Ivanova Sela pracoval kratší dobu jako profesor historie ve Středisku pro výchovu a oborové vzdělávání v Belom Monastyru a od konce roku 1979 v Daruvaru, rovněž jako profesor historie, nejdříve ve Středisku pro výchovu a oborové vzdělávání a po rozdělení Střediska na tři střední školy na daruvarském gymnáziu, kde pracoval až do odchodu do důchodu 1. září 2007. Doktorát Vjenceslav Herout získal na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci v říjnu 2007.

Vjenceslav Herout patří k nejvýraznějším postavám krajanského života, a to nejen v samotném Chorvatsku. Již jen výčet jeho publikovaných prací je více než úctyhodný – je autorem nebo spoluautorem 29 monografií a téměř 300 dalších studií, analýz a článků v historických časopisech, novinách a sbornících. Tento počet, stejně jako jejich kvalita řadí Vjenceslava Herouta mezi přední historiky v rámci české krajanské komunity jako celku.

Vedle pedagogické činnosti je nezanedbatelná i jeho činnost organizační, ať už se jedná o aktivity dřívější (např. založení muzea v Ivanově Sele, koncepce a uspořádání stálé výstavy o historii české komunity v Chorvatsku) či současné (např. působení v čele Historické rady Svazu Čechů v Chorvatsku). Díky jeho každodenní neúnavné práci v krajanském archivu byla zachráněna řada cenných dokumentů a dnes se tento archiv svým bohatstvím řadí spolu s krajanskými archivy Čechů ve Vídni a v Paříži k nejdůležitějším institucím tohoto typu v zahraničí. O jeho nezištné podpoře a pomoci celé řadě studentů z České republiky i odjinud svědčí řada bakalářských a magisterských prací, stejně jako doktorských disertací, kde jsou Vjenceslavovi Heroutovi věnována slova díky a uznání.

Je členem Chorvatsko-české společnosti se sídlem v Záhřebu, jejímž úkolem je sblížovat chorvatský a český národ a jejich kultury, spolupracuje s vědeckými pracovníky z České republiky a poskytuje jim pomoc při jejich bádání v Archivu Svazu Čechů v Daruvaru. Je také členem odbočky HAZU (Hrvatska akademija znanosti i umjetosti – Chorvatská akademie vědy a umění) v Bjelovaru, která pěstuje bohatou badatelskou a vydavatelskou činnost.

Vjenceslav Herout vytváří svým působením a dílem to, o co by mělo jít krajanským pracovníkům v první řadě – a tím je vědomí historické kontinuity krajanské komunity, prezentace české menšiny, a tím i prezentace a šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

Vjenceslav Herout was born in Daruvarski Brestovac on 10th September 1943. He completed his first four years of elementary school in Mali Zdenci and a further four years in Grubišno Polje. After four years at grammar school in Daruvar he completed a two-year course at the Education Academy in Pakrac. He then worked at the district elementary school in Ivanovo Selo. In parallel with this he completed a distance learning course in history at the Faculty of Arts in Zagreb.

After leaving Ivanovo Selo he worked for a short time as a professor of history at the Centre for Education and Vocational Training in Beli Manastir and from the end of 1979 in Daruvar, also as a professor of history, first at the Centre for Education and Vocational Training and then after division of the centre into three high schools, at the Daruvar Grammar School, where he worked until his retirement on 1st September 2007. Vjenceslav Herout obtained his doctorate from the Faculty of Arts of Palacký University Olomouc in October 2007.

Vjenceslav Herout is one of the most significant figures of the Czech expatriate community, and not just in Croatia. The volume of work he has published is in itself exceptional – he is author or co-author of 29 monographs and almost 300 other studies, analyses and articles in history periodicals, newspapers and anthologies. The volume of his work, along with its quality, places Vjenceslav Herout among the leading historians within the Czech expatriate community as a whole.

In addition to his teaching activities he has also been prominent in the area of organisation, both in the past (e.g. establishing a museum in Ivanovo Selo, the conception and organising of a permanent exhibition on the history of the Czech community in Croatia) and current (e.g. heading the History Council of the Association of Czechs in Croatia). Thanks to his daily tireless work in the Czech Expatriate Archive, a number of valuable documents have been saved, and today this archive with its wealth of information ranks alongside the Czech archives in Vienna and Paris as one of the most important institutions of its type outside the Czech Republic. His selfless support and assistance to a large number of students from the Czech Republic and elsewhere is testified to by the significant number of university degree dissertations and doctoral theses that offer thanks to Vjenceslav Herout in their acknowledgements.

He is a member of the Czech-Croatia Association located in Zagreb, the mission of which is to bring the Croatian and Czech nations closer together along with their cultures, as well as facilitate cooperation with academics from the Czech Republic and providing them with assistance in their research in the Czech Association Archive in Daruvar. He is a member of the local HAZU (Hrvatska akademija znanosti i umjetosti – Croatian Academy of Arts and Sciences) in Bjelovar, where he fosters a wealth of research and publishing activities.

With his works and deeds Vjenceslav Herout sets an example of what work in the expatriate community should first and foremost be about – presentation of the Czech minority with reference to the historical continuity, and in doing this also achieve the presentation and propagation of the good name of the Czech Republic abroad.

JAROMÍR JÁGR

SVĚTOVĚ ZNÁMÝ HOKEJISTA
/ WORLD-FAMOUS ICE HOCKEY PLAYER

ČESKÁ REPUBLIKA
/ CZECH REPUBLIC

Narodil se 15. února 1972 v Kladně. Je český hokejový útočník hrající za klub Florida Panthers v NHL. Dříve působil v klubech Pittsburgh Penguins, Washington Capitals, New York Rangers, Philadelphia Flyers, Dallas Stars, Boston Bruins, několik let hrál v ruském týmu Avangard Omsk a v Česku je spjatý s kladenským klubem.

V NHL vyhrál dvakrát Stanley Cup, pětkrát byl vítězem kanadského bodování a stal se historicky nejlepším Evropanem hrajícím v NHL. Pohybuje se na předních místech v různých statistických žebříčcích NHL, přičemž mezi všemi aktivními hokejisty v této lize je co do počtu gólů, asistencí i kanadských bodů nejlepší. Drží též rekord NHL coby nejstarší hráč v okamžiku vstřelení hattricku. Je obrovskou osobností v oblasti sportu a řadí se mezi nejlepší hokejové hráče všech dob.

V roce 2005 se Jágr spolu s Jiřím Šlégrem stal členem prestižního Triple Gold Clubu, jenž sdružuje hráče, kteří vyhráli všechny tři hlavní hokejové soutěže – Stanley Cup, olympijské hry a mistrovství světa. Od roku 2011 je většinovým majitelem svého mateřského klubu Rytíři Kladno.

Seznam jeho úspěchů je opravdu úctyhodný a pokud si lidé ve světě vybaví jméno některého Čecha, je to ve většině případů právě hráč s číslem 68. Je jedním z nejvýznamnějších hokejistů. Neuvěřitelnými sportovními výkony, svou pevnou vůlí a smyslem pro fair play bez nadsázky šíří dobré jméno České republiky po celém světě.

Born on 15th February 1972 in Kladno. He is a Czech winger playing for the Florida Panthers in the NHL. He has previously played for the Pittsburgh Penguins, Washington Capitals, New York Rangers, Philadelphia Flyers, Dallas Stars, Boston Bruins, for several years he played for Russian team Avangard Omsk and in the Czech Republic he is connected with the Kladno club.

In the NHL he twice won the Stanley Cup, was five times the leading NHL point scorer and became the best ever European player in NHL history. He is near the top of several of the NHL statistical tables and he is the leading active ice hockey player in this league in terms of goals scored, assists and NHL points. He also holds the NHL record for the oldest player to score a hat trick. He is a huge figure in the field of sport and is one of the best ice hockey players of all time.

In 2005 Jágr, together with Jiří Šlégr, became a member of the prestigious Triple Gold Club, which is a group of players that have won all three premier ice hockey tournaments – Stanley Cup, Olympic Games and World Championships. Since 2011 he has been the majority owner of his home club Rytíři Kladno.

The list of his achievements is exceptional and if people in the world know the name of just one Czech, it is very often the player with number 68 on his shirt. He is one of the most prominent ice hockey players. With his unbelievable ice hockey performances, his strong will and sense for fair play it is no exaggeration to say he is a wonderful ambassador for the Czech Republic around the world.

KRISTINA JUROSZ LANDOVÁ

ZAKLADATELKA A PŘEDSEDKYNĚ NĚMECKO-ČESKÉ SPOLEČNOSTI V BAYREUTHU
/ FOUNDER AND CHAIR OF THE CZECH-GERMAN ASSOCIATION IN BAYREUTH

NĚMECKO
/ GERMANY

Kristina Jurosz-Landová se narodila v Praze. Studovala na reálném gymnáziu v Mostě a na františkánském – dnes arcibiskupském – gymnáziu v Praze na Vinohradech do roku 1948, kdy jí vzhledem k „buržoaznímu“ původu komunistický režim znemožnil pokračovat ve studiu. Musela se spokojit s učebním oborem kuchařka, který nicméně absolvovala jako nejlepší v Praze. Byla přijata do Hotelové školy v Mariánských Lázních.

Postupně se zapracovala jako provozní vedoucí v restauracích a hotelech, při zaměstnání studovala na Pedagogické fakultě v Plzni, učila na odborné škole v Karlových Varech. V roce 1968 patřila k zakládajícím členům Klubu angažovaných nestraníků (KAN). Když byla na začátku normalizace v říjnu 1969 vyzvána k loajalitě k režimu a souhlasu s obsazením Československa, rozhodla se pro emigraci. S manželem odešla přes Maďarsko a Jugoslávii do bavorského Bayreuthu, kde pokračovala v profesní dráze. Do roku 1997 vyučovala na odborné škole v Pegnitz a dosud je členkou zkušební komise při Průmyslové a obchodní komoře Bayreuth. Nadále si udržovala vazby k domovu a již v roce 1990 navázala ve svém působišti partnerství s Hotelovou školou v Mariánských Lázních. Zasloužila se také o partnerství Bayreuthu s Městskou částí Praha 6, které začalo aktivně fungovat v roce 2008.

V roce 1990 zahájila vyučování českého jazyka a v roce 2004 založila v Bayreuthu Německo-českou společnost (Deutsch-Tschechische Gesellschaft), které poskytla atraktivní náplň v podobě veřejných diskusí, vzdělávacích a kulturních akcí, výstav, koncertů a divadelních představení. Klade si za úkol navazovat a pěstovat přátelské vztahy mezi občany obou zemí, napomáhat přeshraniční spolupráci a rozvíjet dobré česko-bavorské sousedství. K tomu patří i čestný a delikátní záměr usnadňovat porozumění a smíření mezi Čechy a Němci, z nichž mnozí z okolí Bayreuthu mají své kořeny v českých zemích. Až do března 2013 byla Kristina Jurosz-Landová předsedkyní této neobyčejně aktivní organizace, která se těší sympatiím daleko za hranicemi svého města a spolkové země. Přátelsky koordinovala také činnost Francouzsko-německé společnosti.

Vytrvalé úsilí Kristiny Jurosz-Landové je ukázkou koncepčního, důsledného a citlivého přístupu k šíření hodnot české kultury v zahraničí. Do Bayreuthu už léta přijíždějí špičkové umělecké soubory jako Virtuosi Pragenses nebo Dětská opera Praha, před tamějším publikem často vystupuje přední český houslista Jaroslav Svěcený. Ve svých záměrech vždy dbala o to, aby se utvářel obraz celku a souvislostí české kultury. Proto zařazovala do programu i specializované přednášky a výstavy k výročím, uspořádala například úspěšnou akci k výročí Charty 77. Se zřetelem ke své profesi nikdy nezapomínala ani na zájemce o tradiční českou kuchyni a vína z českého Polabí a Moravy.

Kristina Jurosz-Landová was born in Prague. She attended a grammar school in Most and at the Franciscan, now the Archbishop, Grammar School in Prague Vinohrady until 1948, when the communist regime, with regard to her bourgeois origin, prevented continuation of her studies. She had to be content with a vocational training as a cook, which she nevertheless passed as the best in Prague. She was accepted into the Hotel School in Mariánské Lázně.

She gradually worked her way up to operations manager at restaurants and hotels. Whilst working she studied at the Faculty of Education in Pilsen, and she taught at a vocational school in Karlovy Vary. In 1968 she was one of the founding members of the Club of Committed Non-Party Members (Klub angažovaných nestraníků) (KAN). When at the start of normalisation in October 1969 she was called upon to pledge loyalty to the regime and express approval of the occupation of Czechoslovakia, she decided to emigrate. With her husband she travelled via Hungary and Yugoslavia to Bayreuth in Bavaria. Here she continued her career. Until 1997 she taught at the vocational school in Pegnitz, and she remains a member of the Examining Committee of the Chamber of Industry and Trade Bayreuth. She continued to maintain links with her home, and in 1990 established a partnership in her area of activity with the Hotel School in Mariánské Lázně. She was also instrumental in establishing the partnership between Bayreuth and Prague District 6, which has been working actively since 2008.

In 1990 she started teaching Czech language and in 2004 she established the Czech-German Association in Bayreuth (Deutsch-Tschechische Gesellschaft), which organises activities in the form of public discussions, educational and cultural events, exhibitions, concerts and theatre performances. Its mission is the establishment and cultivation of friendly relations between the citizens of both countries, support for cross-border cooperation and the development of good Czech-Bavarian neighbourly relations. Part of this is also the worthy yet sensitive goal of facilitating understanding and reconciliation between Czechs and Germans, many of which in the Bayreuth region have their roots in the Czech lands. Until March 2013 Kristina Jurosz-Landová was Chair of this exceptionally active organisation, which enjoys the sympathy of those well beyond the bounds of her city and country. She also coordinated the activities of the French-German Association.

The enduring efforts of Kristiny Jurosz-Landová stand as an example of a conceptual, consistent and sensitive approach to spreading the values of Czech culture abroad. For many years well-known artistic groups have been travelling to Bayreuth, such as Virtuosi Pragenses and Children's Opera Prague, and leading Czech violinist Jaroslav Svěcený has frequently performed before local audiences. In her activities she has always strived to create an overall picture and context of Czech culture. She therefore included in the programme special lectures and exhibitions to mark anniversaries, such as a successful event to mark the anniversary of Charter 77. With regards to her profession, she has never forgotten to cater for those with an interest in the cuisine and wines of the Czech Elbe region and Moravia.

JĀNIS KRASTIŅŠ

BOHEMISTA, PŘEKLADATEL, ZNALEC A DLOUHOLETÝ PROPAGÁTOR ČESKÉ KULTURY V LOTYŠSKU
/ CZECH STUDIES SCHOLAR, TRANSLATOR, EXPERT AND LONG-TIME PROMOTER OF CZECH CULTURE
IN LATVIA

LOTYŠSKO
/ LATVIA

Jānis Krastiņš se narodil 10. 5. 1950 v lotyšském okrese Jēkabpils. Počátek jeho zájmu o české realie pramení z událostí Pražského jara 1968, které z tehdy nedemokratického sovětského Lotyšska sledoval s velkým zájmem a nadějemi. Krátce po srpnových událostech roku 1968 nastoupil ke studiu na Chemické fakultě Lotyšské státní univerzity v Rize; zároveň se zaměřil na rozšiřování svých znalostí českého prostředí. Postupně si obstarával československé společenské, literární a kulturní revue, které nejprve využíval k samostudiu jazyka a později k výběru prvních překladů článků z češtiny do lotyštiny; českou výslovnost se učil poslechem gramofonových desek. Vzhledem k „nepřesvědčivému“ kádrovému profilu nemohl řadu let získat povolení k cestě do Prahy; poprvé se mu to podařilo v roce 1975 na pozvání českého studenta, s nímž se předtím setkal v Ústavu anorganické chemie při Řízké technické univerzitě. Jānis Krastiņš do tohoto ústavu nastoupil po dokončení studií v roce 1973 a profesně zde působil jako výzkumný pracovník až do roku 2012. V roce 1985 získal titul kandidáta technických věd.

Jānis Krastiņš se pod dojmem událostí v Československu rovněž aktivně podílel na obnově samostatnosti Lotyšska. V roce 1989 spoluorganizoval „lidský řetěz“ spojující Tallinn, Rigu a Vilnius, tato událost vešla do historie pod názvem The Baltic Way. V roce 1991 se účastnil ostrahy provizorního opevnění vystavěného proti případným útokům sovětských jednotek na strategické cíle v Rize, za což následně obdržel lotyšské vyznamenání – „Medaili barikád“. Jako poslanec řízkého okresu se účastnil celostátního sněmu, který odhlasoval obnovu samostatnosti Lotyšska.

První Krastiņšův ucelený knižní překlad českého díla do lotyštiny – obsáhlé Kožíkovy „Kroniky života a vlády Karla IV., krále českého a císaře římského“, byl publikován v roce 1987. Úspěšné překlady dalších děl následovaly, mezi nimi „Ostře sledované vlaky“ Bohumila Hrabala, „Prima sezóna“ Josefa Škvoreckého, „Saturnin“ Zdeňka Jirotky a „Báječná léta pod psa“ Michala Viewegha. Dosud přeložil do lotyštiny 17 knih českých autorů a v popularizaci české literatury ve své vlasti pokračuje – v únoru 2015 byl v Lotyšsku vydán jeho překlad Škvoreckého románu „Příběh inženýra lidských duší“.

Od 90. let 20. století Krastiņš pravidelně každý rok navštěvoval Českou republiku, kde se věnoval dalšímu studiu českých realii. V roce 1993 se stal spoluzakladatelem Lotyšsko-české společnosti se sídlem v Rize a po velkou část 90. let byl předsedou této společnosti, jejímž cílem byla zpočátku organizace poznávacích zájezdů pro Lotyšské s hlubším zájmem o Českou republiku a jejíž působnost se postupně pod vedením Krastiņše rozšířila na kulturní a společenskou propagaci České republiky v Lotyšsku. Společnost rovněž napomáhala při etablování Velvyslanectví České republiky v Rize, s nímž Jānis Krastiņš dlouhodobě úzce spolupracuje. Byl rovněž tlumočnickem při státní návštěvě prezidenta Václava Havla v Lotyšsku v roce 1996 i při reciproční cestě lotyšského prezidenta Guntise Ulmanise do České republiky v roce 1999.

Jānis Krastiņš was born on 10th May 1950 in the Latvian region of Jēkabpils. Initially his interest in Czech life was prompted by the events of the Prague Spring in 1968, which he followed with great interest and hope from the then non-democratic Soviet Latvia. Shortly after the events of August 1968 he commenced studies at the Faculty of Chemistry of the Latvian State University in Riga. At the same time he focussed on increasing his knowledge of the Czech environment. Over time he acquired Czechoslovak social, literary and cultural magazines, which he first used to teach himself Czech and later to select the first articles to translate from Czech to Latvian. He learnt Czech pronunciation by listening to gramophone records. Because of his unconvincing political profile, he was for many years unable to obtain permission for a trip to Prague. He first succeeded in 1975 at the invitation of a Czech student who he had previously met at the Inorganic Chemistry Institute of the Riga Technical University. Jānis Krastiņš started working at this institute after completing his studies in 1973, and professionally he continued as a research worker there until 2012. In 1985 he received the title „Candidate of Technical Sciences“.

Influenced by events in Czechoslovakia, Jānis Krastiņš also actively participated in the renewal of an independent Latvia. In 1989 he co-organised the „human chain“ linking Tallinn, Riga and Vilnius. This event went down in history as The Baltic Way. In 1991 he participated in guarding the makeshift fortifications built to protect against possible attack by Soviet units on strategic targets in Riga, for which he received the Latvian honour – „Medal of the Barricades“. As a Member of Parliament for a Riga district he took part in the national assembly that voted for renewal of an independent Latvia.

Krastiņš's first complete literary translation of a Czech work into Latvian – Kožík's extensive „Kronika života a vlády Karla IV., krále českého a císaře římského“, was published in 1987. Successful translations of other works followed, which included „Ostře sledované vlaky“ by Bohumil Hrabal, „Prima sezóna“ by Josef Škvorecký, „Saturnin“ by Zdeněk Jirotka and „Báječná léta pod psa“ by Michal Viewegh. To date he has translated 17 books by Czech authors into Latvian, and he is continuing with the popularisation of Czech literature in his country – in February 2015 his translation of Škvorecký's novel „Příběh inženýra lidských duší“ was published in Latvia.

Since the 1990s, Krastiņš has regularly visited the Czech Republic every year, where he continues studying the Czech way of life and environment. In 1993 he cofounded the Latvian-Czech Society based in Riga, and for most of the 1990s he was president of this society, the initial aim of which was to organise sightseeing trips for Latvians with an in depth interest in the Czech Republic. Under Krastiņš's leadership the focus of the Society gradually expanded to cover the cultural and social promotion of the Czech Republic in Latvia. The Society also helped with the establishment of the Czech Embassy in Riga, which Jānis Krastiņš has worked closely with for many years. He was also interpreter during the first state visit of President Václav Havel to Latvia in 1996 and during the reciprocal visit of the Latvian President, Guntis Ulmanis, to the Czech Republic in 1999.

JÓN ÓLAFSSON

HONORÁRNÍ KONZUL ČESKÉ REPUBLIKY PRO ISLANDSKOU REPUBLIKU V LETECH 1994–2015
/ HONORARY CONSUL OF THE CZECH REPUBLIC IN ICELAND DURING THE YEARS 1994–2015

ISLAND
/ ICELAND

Jón Ólafsson je od roku 1971 ženatý, má čtyři děti. Pochází z města Selfoss, kde navštěvoval též základní a střední školu. V letech 1964–1966 studoval na univerzitách na Islandu a ve Velké Británii, v letech 1967–1969 na London School of Foreign Trade. Od roku 1971 působí až do současné doby ve vedoucích funkcích islandských obchodních společností. Jón Ólafsson patří mezi významné islandské obchodní podnikatele.

Jón Ólafsson působil ve funkci honorárního konzula České republiky pro Islandskou republiku se sídlem v Reykjavíku od roku 1994, v roce 2015 byl na vlastní žádost v této funkci vystřídán.

Vzhledem k tomu, že Česká republika nemá v Islandské republice profesní zastupitelský úřad, a vzhledem ke vzdálenosti a dostupnosti Islandské republiky z Velvyslanectví České republiky v Oslo, je honorární konzulát v Reykjavíku významným a důležitým úřadem a role honorárního konzula je nezastupitelná. Jón Ólafsson funkci honorárního konzula České republiky vykonával po celou dobu dvaceti let nadstandardně a nad rámec svých profesionálních povinností, jak vůči českým krajanům dlouhodobě pobývajícím na Islandu, tak i příjezdějším turistům, kteří se ocitli v nouzi. Řešil velmi obětavě často komplikované konzulární případy i situace. Jón Ólafsson se výrazně zasloužil o rozvoj česko-islandských vztahů v politické, ekonomické i kulturní oblasti. V oblasti politické se vždy významně podílel na organizaci všech návštěv nejvyšších českých představitelů, členů vlády i parlamentních delegací na Islandu, z oficiálních návštěv na vysoké úrovni z České republiky na Islandu se jednalo např. o návštěvu předsedy vlády Václava Klause s chotí v únoru 1997, mezipřistání prezidenta Václava Havla s početnou delegací na cestě do USA v dubnu 1999, návštěvu ministra zahraničních věcí v dubnu 2000 či státní návštěvu prezidenta Václava Klause s chotí v dubnu 2005. V září 1997 zorganizoval dobročinný koncert za účelem finanční podpory tehdy povodněmi postižené České republiky.

Jón Ólafsson za dobu svého působení ve funkci honorárního konzula České republiky v Reykjavíku bezesporu přispěl k šíření dobrého jména České republiky v Islandské republice.

Jón Ólafsson has been married since 1971 and has four children. He comes from the town of Selfoss, where he attended the local elementary and high schools. In the years 1964–1966 he studied at universities in Iceland and in Great Britain, and in 1967–1969 at the London School of Foreign Trade. Since 1971 he has held management positions at various Icelandic companies. Jón Ólafsson is an important figure in the business community of Iceland.

Jón Ólafsson occupied the office of Honorary Consul of the Czech Republic for the Republic of Iceland based in Reykjavík from 1994; in 2015 he was replaced at his own request.

With regards to the fact that the Czech Republic does not have a professional representative office on Iceland and due to the distance and inaccessibility of the Embassy of the Czech Republic in Oslo, the Honorary Consulate in Reykjavík is an important and significant office, and the role of Honorary Consul is vital. Jón Ólafsson performed the office of Honorary Consul of the Czech Republic for twenty years to a very high standard and above and beyond his professional obligations, both in relation to the Czech community on Iceland and Czech tourists who might find themselves in difficulty. He resolved in a selfless manner often complex consular cases and situations. Jón Ólafsson has been instrumental in the development of Czech-Icelandic relations in political, economic and cultural spheres. In the political field he always contributed significantly to the organisation of visits by senior Czech representatives, members of government and Parliamentary delegations to Iceland, for example the visit of Premier Václav Klaus and his wife in February 1997, a stopover by President Václav Havel with a large delegation on its way to the USA in April 1999, the visit of the Minister for Foreign Affairs in April 2000, and the state visit of President Václav Klaus with his wife in April 2005. In September 1997 he organised a benefit concert to aid those affected by flooding in the Czech Republic.

Jón Ólafsson throughout his period of office as Honorary Consul of the Czech Republic in Reykjavík has undoubtedly contributed to spreading the good name of the Czech Republic in the Republic of Iceland.

ILSE REINER- EICHNEROVÁ

AUTORKA KNIHY A ČLÁNKŮ O HOLOCAUSTU
/ AUTHOR OF A BOOK AND ARTICLES ON THE HOLOCAUST

USA

Ilse Reiner-Eichnerová se narodila ve Vsetíně. Život v rodinném prostředí, které bylo mimořádně láskyplné, přerušila okupace. Nejprve byl zatčen a uvězněn otec, v roce 1940 i matka. Sotva desetiletá Ilse se ocitla mezi cizími lidmi v převážně nepřátelském prostředí. Matka na následky útrap v koncentračním táboře v únoru 1942 zemřela a otec, jak bylo po válce zjištěno, zahynul téhož roku s transportem. Ilse byla na příkaz okupačních úřadů umístěna do židovského sirotčince v Praze. V sirotčinci si psala deník, v němž s obdivuhodnou, do hloubky pronikající přesností podává silné autentické svědectví o životě a statečnosti zde umístěných dětí, vychovatelů, učitelů a přátel, kteří se snažili jejich smutný úděl zmírnit. Ze sirotčince, ani ne dvanáctiletá, se dostala s transportem do Terezína. V říjnu roku 1944 po transportu do Osvětimi stála před neblaze proslulým dr. Mengelem. Na radu a naléhání neznámého vězně na rampě uvedla vyšší věk, což ji zachránilo před jinak jistou smrtí v plynové komoře. V Osvětimi pobyla jen krátkou dobu, neboť blížící se fronta vyžadovala nasazení vězňů k budování německých obranných zařízení v Kurzbachu. Po útěku z pochodu smrti byla se svými spoluvězeňkyněmi v květnu 1945 osvobozena Rudou armádou. Dostala se zpět do vlasti a po zotavení v nemocnici se vrátila do rodného města Vsetína. Zde se Ilse ujala rodina přátel, která po ní pátrala.

V říjnu 1947 odjela do USA, kde našla trvalý domov v bezdětné rodině svého strýce. Avšak jediný, kdo v blízkém okolí dokázal Ilsinu traumata a hrůzy, kterými prošla, aspoň trochu chápat, byl pozdější Ilsin manžel Charles Reiner, který se jako voják USA podílel i na osvobození koncentračního tábora v Dachau. Dlouhá léta Ilse při jakékoli zmínce o holocaustu trpěla duševními útrapami. Dokázala je překonat až v roce 1990, kdy po dlouhých letech mohla navštívit milovanou rodnou zemi. V Praze na Starém městě vyprávěla skupině amerických studentů o holocaustu. Od té doby absolvovala množství přednášek ve školách, univerzitách, v muzeích a církevních institucích. Psala články do novin a také o ní se psalo. Její aktivity vyvolávaly velkou odezvu u čtenářů a posluchačů, zejména u mladých lidí. Vždy se přitom hrdě hlásila ke své rodné vlasti a i přes šedesátileté odloučení si zachovala dobrou češtinu. V roce 1990 se shledala u přátel ve Vsetíně se svým deníčkem, o němž se domnívala, že byl ztracen. Přeložila deník do angličtiny a doplnila ho řadou dokumentů. V roce 2006 vyšel v USA pod názvem *Through the Eyes of a Child*. Ohlasy na publikaci přicházely z celého světa. V roce 2008 vyšlo i české, rozšířené vydání *Oči dítěte*. Ilse Reiner-Eichnerová je čestnou občankou Vsetína. Tříhodinový dokument o ní natočil v roce 2006 S. Spielberg pro washingtonské muzeum holocaustu. Její působivé vystoupení v Bremanově muzeu v Atlantě v roce 2012 se stalo podnětem k vyslání novinářky H. Oreiro do České republiky a řadě jejích článků v atlantském tisku. Ilse Reiner-Eichnerová spolupracuje také s Židovským muzeem v Praze a Lauderovou školou při Židovské obci v Praze.

Ilse Reiner-Eichnerová was born in Vsetín. Her family life, which was a very loving one, was interrupted by the occupation. First her father was arrested and imprisoned, and then in 1940 her mother. Aged barely ten, Ilse found herself among strange people in a relatively unfriendly environment. Her mother died in February 1942 as a result of hardships suffered in a concentration camp, and after the war it was established that her father had died in the same year during transportation. Ilse was, at the order of the occupation authorities, placed in a Jewish orphanage in Prague. In the orphanage she kept a diary in which, with admirable depth of detail and accuracy, she provides a strongly authentic testimony of the lives and bravery of the children, carers, teachers and friends who strived to mitigate their sad lot. From the orphanage, not yet twelve, she was transported to Terezín. In October 1944 she was transported to Auschwitz and stood before the infamous Dr. Mengele. At the advice and insistence of an unknown prisoner on the platform, she declared herself older than she was, which saved her from certain death in the gas chamber. She only spent a short time in Auschwitz as the approaching front required the use of prisoners for building German defences in Kurzbach. After escaping from the death march she was, with her fellow prisoners, liberated by the Red Army in May 1945. She returned to her home country and after recovering in hospital she returned to her hometown of Vsetín. Here Ilse was taken in by the family of friends that had been searching for her.

In October 1947 she left for the USA, where she found a permanent home in the childless family of her uncle. However, the only person in her close surroundings who was able to understand at least something of the trauma and horrors she had experienced was later her husband, Charles Reiner, who as a soldier in the US army had been present at the liberation of the Dachau concentration camp. For many years the mere mention of the Holocaust caused Ilse psychological suffering. She managed to overcome this in 1990 when after many years she was able to visit her beloved homeland. In Prague in the Old Town she spoke about the Holocaust to a group of American students. Since then she has given many talks in schools, universities, museums and ecclesiastic institutions. She has written articles in newspapers, and they have also written about her. Her activities have met with a very positive response from readers and listeners, especially among the young. She always spoke proudly of her homeland and, despite sixty years of separation, she preserved her Czech language. In 1990 visiting friends in Vsetín she was reunited with her diary that she had given up as lost. She translated the diary into English and added a number of documents to it. In 2006 it was published in the USA under the title *Through the Eyes of a Child*. The publication met a positive response from across the world. In 2008 an expanded edition of *Through the Eyes of a Child* (*Oči dítěte*) was published in Czech. Ilse Reiner-Eichnerová is an honorary citizen of Vsetín. A three-hour documentary film was made about her in 2006 by S. Spielberg for the Holocaust Memorial Museum in Washington. Her impressive talk at the Breman Museum in Atlanta in 2012 prompted the visit of journalist H. Oreiro to the Czech Republic, and many of her articles appeared in the Atlanta press. Ilse Reiner-Eichnerová also works with the Jewish Museum in Prague and the Lauder school of the Jewish community in Prague.

LÍDA SANDERA

PODPOROVATELKA ČESKÉ KULTURY A DLOUHOLETÁ PŘEDSEDKYNĚ KRAJANSKÉ ORGANIZACE SPOLEČNOST PRO VĚDU A UMĚNÍ – LOS ANGELES / PROMOTER OF CZECH CULTURE AND LONG-TIME CHAIR OF THE SOCIETY OF ARTS AND SCIENCES – LOS ANGELES

USA

Lída Sandera se narodila 23. 4. 1944 v Praze, kde také vyrůstala. Vystudovala obor mikrobiologie na Přírodovědecké Fakultě UK v Praze. Bývalé Československo opustila 23. srpna 1968 jen se čtyřmi negativy fotografií zachycující ruské vojáky a tanky z prvních dní invaze, které předala Rádiu Svobodná Evropa k využití. Dva roky po emigraci žila v Mnichově a v roce 1970 se přestěhovala do USA. V Los Angeles působila 10 let jako zubní laborantka a následně se v 80. letech stala úspěšnou realitní agentkou.

Lída Sandera patří mezi nejaktivnější krajany z celého konzulárního obvodu Generálního konzulátu České republiky v Los Angeles (GK LA). V krajanské organizaci Czechoslovak Society of Arts & Sciences – LA (SVU-LA) působí od 80. let a prezidentkou organizace se stala v roce 1995. Pod jejím vedením se SVU-LA stalo oblíbeným spolkem, jehož kulturní akce vyhledává nejen rozsáhlá krajanská komunita v Los Angeles a okolí, ale i velký počet návštěvníků z řad amerických občanů. SVU-LA úzce spolupracuje na obohacování kulturního života české komunity s GK LA. SVU-LA se zaměřuje na propagaci české kultury, ať již se jedná o šíření české kinematografie, o výtvarné umění či o českou hudbu všech hudebních žánrů.

V roce 2014 se Lída Sandera a celé SVU-LA například významnou měrou podílely na organizaci festivalu českých filmů „Czech That Film“ a série koncertů Petrof Concert Series. SVU-LA také tradičně podporuje Mutual Inspirations Festival v Kalifornii a pomáhá GK LA uspořádat pravidelné promítání českých filmů na konzulátě. Lída Sandera vedle své funkce prezidentky SVU-LA výrazně napomáhá české komunitě také tím, že pravidelně a nezištně poskytuje ubytování u sebe doma českým umělcům navštěvující Los Angeles. Ve svém domě na Manhattan Beach také pořádá pravidelné kulturní večery a krajanská setkání, čímž napomáhá udržet českou komunitu v Los Angeles pohromadě. Před dvěma lety například zorganizovala diskusi s velvyslancem ČR v USA Petrem Gandalovičem a nedávno tam uspořádala čtení poezie s americkým básníkem slovenského původu Jamesem Raganem a českou herečkou Janou Fabiánovou.

Lída Sandera was born on 23rd April 1944 in Prague, where she also grew up. She studied microbiology at the Faculty of Science, Charles University in Prague. She left the former Czechoslovakia on 23rd August 1968 with just four photographic negatives showing Russian soldiers and tanks on the first days of the invasion, which she gave to Radio Free Europe to use. For two years after emigrating she lived in Munich and in 1970 she moved to the USA. She worked for 10 years in Los Angeles as a dental technician before starting a successful career as a real estate agent in the 1980s.

Lída Sandera is one of the most active Czech expatriates within the region under the jurisdiction of the Consulate General of the Czech Republic in Los Angeles (GK LA). She has been active in the Czechoslovak Society of Arts & Sciences – LA (SVU-LA) since the 1980s and became its president in 1995. Under her leadership the SVU-LA has become a successful association organising cultural events popular not only within the Czech community in Los Angeles and its surroundings, but also attract attendance by the large numbers of the general population. The SVU-LA works closely with the GK LA in planning events to enrich the cultural life of the Czech community. The SVU-LA is focussed on promoting a broad range of Czech culture, from Czech cinematography and fine art to Czech music of all genres.

In 2014 Lída Sandera and the entire SVU-LA, for example, assisted in the organisation of a festival of Czech films „Czech That Film“ and a cycle of concerts – the Petrof Concert Series. SVU-LA also traditionally supports the Mutual Inspirations Festival in California and helps the GK LA organise the regular screening of Czech films at the Consulate. In addition to her role of President of the SVU-LA, Lída Sandera also supports the Czech community by accommodating Czech artists visiting Los Angeles at her home. At her home in Manhattan Beach she also regularly hosts cultural evenings and Czech community meetings, which help keep the Czech community of Los Angeles together. For example, two years ago she organised a discussion with the Czech Ambassador to the US, Petr Gandalovič, and recently she organised a poetry reading with American poet of Slovak origin James Ragan and Czech actress Jana Fabiánová.

MICHAL WITTMANN

PŘEDSEDA ASOCIACE ČESKO – SLOVENSKO – LUCEMBURSKÉHO PŘÁTELSTVÍ (ATSL)
/ CHAIRMAN OF THE CZECH – SLOVAK – LUXEMBOURG FRIENDSHIP ASSOCIATION (ATSL)

LUCEMBURSKO
/ LUXEMBOURG

Michal Wittmann je předním členem české krajanské komunity v Lucembursku, dlouholetým předsedou Asociace česko-slovensko-lucemburského přátelství a bývalým honorárním konzulem České republiky v Lucembursku.

Michal Wittmann v roce 1968 maturoval na Střední všeobecně vzdělávací škole v Praze 5. Po obsazení Československa vojsky Varšavské smlouvy se rozhodl žít v demokratickém světě a odešel na Západ do emigrace. Vystudoval psychologii, historii, slovanské jazyky a kulturu na Lovaňské a Bruselské univerzitě, přičemž se živil manuálně jako továrenský dělník. V Belgii pomáhal při publikování Svědectví Pavla Tigrida, které se tisklo a vydávalo v Heverlee u Lovaně. Pracovní zkušenosti získával nejdříve v Jižní Americe a po návratu pracoval v Belgii pro americkou makléřskou firmu Merrill Lynch. V roce 1985 přišel do Lucemburska, kde si doplnil manažerské a ekonomické vzdělání – získal diplom USA Master of Business Administration. Po dlouhá léta byl generálním ředitelem firmy LGT Trust and Consulting S. A. Luxembourg a v současné době pracuje jako manažer pro Alpha Management Services se specializací na střední a východní Evropu. S manželkou, akademickou malířkou a sochařkou Ivou Mrázkovou, honorární konzulkou České republiky, mají dva dospělé syny.

Asociace česko-slovensko-lucemburského přátelství jako multikulturní organizace pod vedením Michala Wittmanna dosáhla mimořádných výsledků v práci v krajanské oblasti. Sblížuje Čechy, Slováký a Lucemburčany a jejich přátele, pořádá kulturní a společenské akce, jako jsou komorní koncerty, výstavy obrazů, festivaly české a slovenské kultury, semináře, kulturní akce. Michal Wittmann rovněž aktivně podporuje ekonomické vztahy mezi Českou republikou a Lucemburskem.

Návrh na udělení Ceny Gratias agit Michalu Wittmannovi byl předložen s ohledem na jeho dlouholeté zásluhy o šíření dobrého jména České republiky v Lucemburském velkovévodství, zejména ve funkcích honorárního konzula ČR (1999–2006) a předsedy Asociace česko-slovensko-lucemburského přátelství (od roku 2009). Významně se také zasloužil o zviditelňování České republiky v Lucembursku v době, kdy v zemi nebylo rezidentní české velvyslanectví. Angažuje se ve prospěch krajanské komunity Čechů a Slováků žijících v Lucembursku, kde se již řadu let podílí na organizování kulturních, vzdělávacích, vědeckých a dalších akcí.

Michal Wittmann is a leading member of the Czech community in Luxembourg and has for many years been Chairman of the Czech–Slovak–Luxembourg Friendship Association and a former Honorary Consul of the Czech Republic in Luxembourg.

In 1968 Michal Wittmann obtained his high school leaving certificate from a high school (SVVS) in Prague 5. After the occupation of Czechoslovakia by the armies of the Warsaw Pact he decided to live in the democratic world and emigrated to the West. He studied psychology, history and Slavic languages and culture at Leuven and Brussels universities, whilst he earned his living as a factory worker. In Belgium he helped in the publication of Pavel Tigrid's magazine „Svědectví“, which was printed and published in Heverlee close to Leuven. After graduating he worked first in South America, and then he returned to Belgium where he worked for American brokerage company Merrill Lynch. In 1985 he moved to Luxembourg where he completed his management and economic education with the qualification USA Master of Business Administration. For many years he served as Managing Director of LGT Trust and Consulting S. A. Luxembourg and he currently works as a manager for Alpha Management Services with specialisation in Central and Eastern Europe. He is married to painter and sculptor Iva Mrázková, Honorary Consul of the Czech Republic in Luxembourg, and they have two adult sons.

The Czech – Slovak – Luxembourg Friendship Association, as a multicultural organisation under the management of Michal Wittmann, achieved exceptional results in work with the Czech/Slovak community. It brings Czechs, Slovaks, Luxembourgers and their friends together, organizes cultural and social events, such as chamber concerts, art exhibitions, festivals of Czech and Slovak culture, seminars and cultural events etc. Michal Wittmann also actively supports economic ties between the Czech Republic and Luxembourg.

The proposal to present the Prize Gratias award to Michal Wittmann was submitted with respect to his many years of service in spreading the good name of the Czech Republic in the Principality of Luxembourg, and in particular as Honorary Consul CR (1999–2006) and Chairman of the Czech – Slovak – Luxembourg Friendship Association (since 2009). He also made important efforts to raise the profile of the Czech Republic at a time when there was no resident Czech Embassy. He actively engages in work for the benefit of Czechs and Slovaks living in Luxembourg, where he has for many years helped in the organisation of cultural, educational, academic and other events.

Vydalo
Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky